

Referințe bibliografice

1. Dicționarul Oxford-Oxford Dictionaries (AskOxford.com); DEX online dexonline.ro
2. www.inpolitics.ro- internet- Codul deontologic al politicianului.
3. Ala Bujor - „Maxime și Cugetări: Gînduri care vrăjesc...”, Editura Epigraf, 2003.
4. Teodor Vârgolici - Dicționarul înțelepciunii, Editura Saeculum Vizual, 2004.
5. www.revista22.ro/politica-si-morala- internet
6. Internet- www.protv.md/stiri/politic- Trilaterală de la Moscova.

CULTURA POLITICĂ

Grozav Inga, studentă gr. FFT-061, FTMIA, UTM

Conceptul de cultură este polisemantic, în literatura de specialitate există o mare diversitate de sensuri și semnificații atribuite acestui termen care au fost enunțate în definiții felurite: nominale, genetice, structural, functionale, istorice, psihologice, ostensive, normative, etc. În lucrarea sa “Sociodynamique de la culture” -1967, Abraham A. Morales semnală existența a peste 250 de definiții. Iar dacă am avea în vedere diferite segmente ale culturii de ansamblu a societății, diferite subcomponente sau momente istorice ale morfologiei culturii, atunci numărul definițiilor, descrierilor și nuanțelor ar tinde să se amplifice în mod exponențial.

Cultura politică - parte a culturii de ansamblu a societății, a fost și va rămâne o variabilă dependentă de progresul general al comunităților umane. Ea este supusă transformărilor, implicit dezvoltării și modernizării. Într-un astfel de proces istoric ea și-a demonstrat rolul ambivalent: cultura politică, dezvoltându-se, pe de o parte favorizează creșterea gradului de libertate umană iar, pe de altă parte, limtează libertatea oamenilor. Cultura politică mărește

libertatea pentru că permite elaborarea unor opțiuni mai temeinic fundamentate, permite alegerea în cadrul unei oferte raționale de variante acceptabile, favorizează participarea la viața politică prin prisma anticipării efectelor pe termen lung. Totodată, cultura politică eliberează cetățeanul de efortul de a reinventa mereu mecanismele participării la viața politică, realizării controlului asupra activității organelor de decizie, contestării unor acte politice, etc. pentru că acestea pot fi asigurate prin învățare socială, prin socializare politică generând timp liber necesar pentru explorări și creație. În același timp, dezvoltarea culturii limitează libertatea cetățeanului pentru că oamenii nu sunt liberi să facă tot ce vor. Legile, actele normative, ca invenții ale culturii juridice, îi împiedică pe cetățeni să se angajeze în anumite feluri de acțiuni (de exemplu: să înființeze un partid fascist, să ia cu asalt clădirea primăriei sau a guvernului sau să nu-și plătească impozitele) și le impun să acționeze într-un anumit fel sau la anumite standarde. Dar cultura politică limitează inegal (funcție de apartenență la o clasă, nivelul de avere, sex, statut profesional etc.)

În funcție de modelul în care se combină elementele cognitive ale culturii politice cu cele afective și evaluative, rezultă după G. Almond și Sidney Verba următoarele tipuri de cultură politică:

❖ ***Cultura politică parohială (locală sau provincial)*** specifică societăților tradiționale, comunităților care nu conștientizează importanța problemelor de interes național și mondial și nu au interese pentru valorile și mecanismul sistemului politic național.

Adică este cultura politică a satului, a etniei, a regiunii unde biserica, școala, și primăria sunt instituțiile de referință. Cunoștințele, sentimentele și judecățile de valoare sunt orientate spre aceste structuri locale.

❖ ***Cultura politică de supunere (de subordonare)*** corespunde unor comunități reglate de valori naționale. În cadrul societăților respective, agenții acțiunii politice sunt conștienți de existența sistemului politic, dar se multumesc cu o atitudine de pasivitate în

privința participării la viața politică, la luarea deciziilor. Aceasta pentru că ei cred că sistemul politic este astfel clădit încât le va fi protejată viața și personalitatea fără a-și exprima inițiative și cerințe în raport cu autoritatea de stat. Adică sistemul va funcționa bine, avantaje vor fi bune pentru toți cetățenii, dacă vor respecta deciziile și regulile corespunzător unei etici a supunerii.

❖ ***Cultura politică participativă***, care corespunde sistemelor democratice, este rezultatul proceselor educaționale dezvoltate și a unui grad înalt de organizare, reflectând și experiențele politico-sociale specific țărilor democratice. Cetățenii posedă un ansamblu de mijloace subiective și de abilități, de percepți și deprinderi de a le utiliza rațional în scopul de a influența luarea deciziilor, desfășurarea evenimentelor politice, reprezentarea sau de a opri acele decizii administrative care le-ar afecta negativ interesele.

Aceste tipuri de culturi politice coexistă în societățile contemporane, se combină, se influențează reciproc, fuzionează ori se împlinesc în rîndul indivizilor care formează comunitatea politică a țării respective. Astfel, de pildă, cetățeanul unei societăți politice participative nu este orientat doar spre participarea activă în politică, el este în același timp supus legilor și autorității și este un membru al unui grup cu o cultură parohială. Orientările politice ale unui individ conțin în grade diferite elemente ale culturii parohiale, de supunere și participative. La fel orice cultură politică particulară cuprinde aceleași trei tipuri de elemente combinate în proporții specific fiecareia.

Subculturile politice pot avea ca support o clasă socială, o etnie, o grupare religioasă etc., care, prin reactive la procesul de omologare și generalizare a valorilor politice oficiale, își edifică propriile lor sisteme de valori care reprezintă o sublimare a nevoilor, atitudinilor și stilului lor de viață la nivelul vieții comunitare. Subculturile politice rezumă concepția despre lume și viață a unor colectivități cvasiînchise. După cum arata V. Magureanu, “ele nu se opun valorilor oficiale, nu le contestă, dar instituie un fel de paralelism între valorile grupului, practicate și

recunoscute de membrii săi, și valorile oficiale, de stat, care au relevant pentru comunitățile respective doar în cazurile care privesc interesul general sau național”. În orice caz , o subcultură politică are o matrice, un tipar care conferă colectivității și organizației ei politice o identitate, o personalitate. Identitatea unei subculturi politice se poate baza pe mostenirea sa etnică (cultură promovată de Partidul Romilor, de U.D.M.R. etc.) , pe condiția sa economică (cultura politică a aristocrației, a săracilor din ghetou, cea promovată de Partidul Moldovenilor, cultura politică transilvană din secolul al XVIII-lea, a Țării Bascilor etc.) și la o istorie (invocate frecvent în discursul liderilor mai ales.)

Subcultura politică posedă o limbă distinctă, o simbolistică specifică (sigle, steaguri, steme, ceremonii, portrete ale liderilor, culori, imnuri, uniforme, mituri, lozinci, formule de salut, forme distincte de comunicare menite să întărească sentimentele de identitate și să protejeze această comunicare de persoanele din afara organizației și comunității politice respective).

Referințe bibliografice

1. ALMOND, Gabriel A., SIDNEY, Verba, “Cultura civica”, Editura Du Style, Bucuresti, 1996
2. ALMOND, Gabriel A., POWELL, B.G., “Coporative Politics. A Developmental Approach”, Boston, 1996
3. ”Dictionar de sociologie”, Editura Univers Enciclopedic, Bucuresti, 1996
4. DUVERGER, Maurice, “Sociologie de la politique”, PUF, Paris, 1973
5. GOODMAN, Norman, “Introducere in sociologie”, Editura Lider, Bucuresti
6. IOVAN, Martian, “Valori umane in reflectia filosofica”, Ed. Multimedia, 1998
7. LE BON, Gustave, “Opiniile si credintele”, E.S., Bucuresti, 1995
8. MAGUREANU, Virgil, “Studii de sociologie politica”, Ed. Albatros, Bucuresti, 1997
9. RADU, Raisa, “Cultura politica”, Ed. Tempus, Bucuresti, 1994
10. SCHIFIRNET, Constantin, *Formele fara fond, un brand romanesc*, Comunicare.ro, Bucuresti, 2007